

SHERP.NL

Nieuwsbrief 47

Januari 2015

Beste donateurs en belangstellenden,

De laatste keer, een laatste nieuwsbrief schrijven en afscheid nemen van u als donateur en belangstellende van SHERP, een prachtig project waar we zoveel jaren met plezier, gedreven en nauw betrokken voor gewerkt hebben.

Het nieuws in deze brief, is nu een terugblik van ons als bestuur met ook een laatste oproep aan u, om de kinderen die dankzij uw financiële bijdragen naar school kunnen gaan, in staat te stellen die ook af te maken.

In deze brief ook een overzicht van wat er dankzij uw niet aflatende steun en betrokkenheid allemaal tot stand werd gebracht in Maralal. Er is heel veel waardering en dankbaarheid. Trots kijken ook wij terug op wat er in een periode van ruim 12 jaar, allemaal mogelijk werd voor de kinderen met beperkingen in het Samburu district in Kenia.

Voor deze kinderen, van wie de Samburuvrouw Grace Seneya zich in 1999 het lot aantrok, heeft U het verschil gemaakt. In vergelijking met 15 jaar geleden, zijn er nu reële kansen voor vele kinderen. We zijn optimistisch en hoopvol. Er is heel veel meer bekendheid over behandeling van de verschillende aandoeningen en de mogelijkheden voor kinderen met beperkingen. Vele honderden kinderen ondergingen operaties en medische ingrepen waardoor ze weer terug konden keren naar hun families. Vele kinderen gaan naar school, studeren door of leren een vak waarmee ze in eigen onderhoud kunnen voorzien. Er is speciaal onderwijs en docenten zijn of worden nu getraind in hoe om te gaan met beperkingen. De infrastructuur is verbeterd. De lokale overheid maakt zich verantwoordelijk en dankzij de opbrengsten van het land van Poro en de huizen op het terrein is het voor Grace mogelijk om zelfstandig verder te gaan en de exploitatiekosten van SHERP centrum in Maralal voor het grootste deel zelf te financieren. Daarbij zijn wij ervan overtuigd dat de Samburukinderen met beperkingen niet meer gezien worden als een vloek van God maar gerespecteerd als medemensen, wonend in een uniek gebied met ook mooie tradities. Grace heeft haar droom waargemaakt!

Rest ons u heel hartelijk te bedanken voor uw hartverwarmende reacties en niet aflatende support. Zonder u was dit alles nooit gelukt!

Heino Bruggemann, Rob de Vries, Greet Kostelijk en Maryan Bosman

SCHOOLGELD 2015

HELP DE KINDEREN HUN SCHOOL AF TE MAKEN

Al vanaf 2006 hebben we elk jaar met succes een beroep op u gedaan om SHERP kinderen te “sponsoren” door hun “schoolfee” te betalen voor de middelbare school.

Veel SHERP kinderen hebben daarvan kunnen profiteren en hebben een opleiding kunnen afmaken, die ze een mogelijkheid biedt voor een goede toekomst. Vijf kinderen konden zelfs studeren aan de universiteit en drie hebben die inmiddels afgerond.

Zoals u al eerder heeft kunnen lezen, stoppen we nu met de financiële steun aan SHERP. Dat geldt echter nog niet voor de schoolfees. We hebben Grace Seneiya beloofd ook de schoolfees voor het studiejaar 2015 voor onze rekening te nemen. Bovendien hebben we haar de garantie gegeven, dat de SHERP kinderen die nu op het voortgezet onderwijs zitten en door ons gesponsord worden, hun opleiding op onze kosten mogen afmaken. Dus ook voor de jaren 2016 en 2017. Daarom doen we nu een oproep om ons voor de laatste maal te steunen met een bijdrage voor de schoolfees 2015 en eventueel voor de “extra buffer” voor 2016/2017, welk laatste bedrag we uiterlijk in mei van dit jaar naar Grace zullen overmaken.

Vorig jaar hebben we ongeveer Euro 9.000 kunnen bijdragen aan de schoolfees van 19 SHERP kinderen voor het studiejaar 2014. Onlangs kregen we van Grace een lijst met namen van 20 kinderen die naar de Secondary School, het College of de universiteit gaan. Het bedrag dat voor hen nodig is, is nog niet bekend; in januari krijgen de kinderen van hun onderwijsinstelling “de rekening gepresenteerd”. Binnenkort weten we dus hoeveel geld er voor dit jaar nodig is. Gelukkig hebben al veel vaste donateurs, die soms al verscheidene jaren een kind steunden, gereageerd en hun bijdrage overgemaakt. Op dit moment is een bedrag van Euro 4.250 binnen.

Mocht u ons kunnen en willen helpen, dan kunt u een bijdrage onder vermelding van “schoolfee” overmaken op onze bankrekening

NL06ABNA0475020316 ten name van Stichting Sherp.nl.

Goed te weten is dat ook al beëindigt de stichting haar activiteiten, de bankrekening blijft “open” tot **1 mei 2015** en ook blijft de ANBI status tot die datum geldig zodat giften/donaties vóór die datum gedaan, ook aftrekbaar zijn bij uw aangifte inkomstenbelasting.

HET BESTUUR BLIKT TERUG

Herinneringen van de penningmeester

In de zomer van 2002 maakten mijn vrouw en ik een Baobab reis door Kenia en zo kwamen wij in Maralal. Onze reisleader Nicole vertelde dat ze nog ergens langs moest om dekens te brengen. Een paar weken eerder namelijk was ze ook met een groep in Maralal. Twee deelnemers van die reis bezochten daar een kindertehuis en dat had veel indruk gemaakt en geleid tot een inzamelingsactie bij de andere deelnemers. Aan Nicole de taak om er dekens voor te kopen en die tijdens te volgende reis bij SHERP af te leveren. Aan onze groep, de vraag wie er mee wilde gaan. Zelf was zij er ook nooit geweest. Met een man of tien zijn we vervolgens naar het Sherpterrein getogen. Grace leidde ons rond en ook wij waren diep onder de indruk van wat we daar zagen. Natuurlijk zamelde wij die avond ook geld in. Wat Nicole daar later van heeft gekocht weet ik niet meer maar we bedachten wel dat er eigenlijk structurele ondersteuning nodig was en met die constatering ontstond het begin van SHERP.NL. Vele groepen bezochten daarna onder leiding van Nicole het project en het werd zelfs een vast onderdeel van de Baobab reizen die Maralal in het Noorden van Kenia aandoen. Eenmaal weer in Nederland zocht Nicole contact met een aantal mensen die wel wat voor Sherp wilden doen en in het voorjaar van 2003 was de stichting SHERP.NL een feit. Er werd een gratis notaris gereld voor de oprichtingsakte, de bankrekening werd geopend en de eerste gift kwam binnen op 19 juni.

Maar destijds het geld ook Maralal in krijgen was een lastige zaak. Er was slechts een lokaal banknummer bekend en voor onze bank in Nederland bleek dit niet voldoende. De vreselijke berichten over honger in Maralal gaf ons toen reden genoeg om dan maar onconventionele actie te ondernemen. Aan een kennis van Nicole die als reisleader naar Maralal zou gaan, maar voor mij een wildvreemde was, overhandigde ik op station Utrecht CS, 750 dollar. Het geld is keurig in Maralal aangekomen en zo moesten wij deze exercitie nog een heel aantal keer herhalen totdat in januari 2004 de bank genoeg gegevens had om de bedragen over te boeken naar de bank in Maralal.

Sindsdien mocht ik, ruim 683882 euro, aan SHERP in Maralal overmaken.

Rob de Vries, penningmeester sinds de oprichting in 2003

Dagboeknotities van de secretaris

Nu de tijd van loslaten steeds dichterbij komt, gaan mijn gedachten regelmatig terug naar de tijd die ik bij Sherp in Maralal doorbracht. In deze nieuwsbrief wil ik enkele van mijn notities van destijds met u delen. Ik werkte toen een poosje in het klasje op de compound.

Ik ontmoette daar Asanta, een meisje wat nauwelijks of geen contact maakte en behoorlijk gedragsgestoord was. Ze stond voortdurend met haar handen op de rug tegen een muurtje naar de andere kinderen te kijken. Die kinderen meden haar omdat ze vaak naar urine en ontlasting rook. Ze was niet helemaal zindelijk en at alles wat los en vast zat, zelfs etensresten uit de afvalbak. In het klasje liep ze steeds naar buiten en even zo vaak haalde ik haar met geduld weer binnen. De dag daarna kwam ze weer en liep opnieuw naar buiten. Ik probeerde mijn geduld niet te verliezen en liefdevol te blijven en begon met haar te praten, streelde haar met een zacht popje over haar wang en maakte kiekeboe grapjes met het popje. Nadat ik haar weer buiten opgehaald had, zette ik haar op een stoeltje met een ander stoeltje tegenover haar zodat ze dat als tafeltje kon gebruiken en ik hield haar een plastic emmer met blokken voor. Die pakte ze aan en daarmee had ik haar aandacht en dat was het begin van een verandering in haar gedrag. Zo ontmoette ik vele kinderen zoals het meisje onder de boom; apathisch en vol vliegen. Een beeld dat je wel vaker ziet in Afrika. Ik dacht aanvankelijk dat ze niet lopen kon maar later bleek dit niet zo te zijn, ze had alleen maar wat support nodig en met behulp van een kist vol blokken, kreeg ik haar in beweging en ze straalde. Weer een ander kind, dat net was aangekomen, leek autistisch want zat met opgetrokken knieën en bedekt hoofd een beetje heen en weer te schudden. Met heel rustig praten en wat voorzichtig over de wang te strelen won ik zijn aandacht. Dit zijn slechts drie verhalen van de honderden kinderen die inmiddels op de compound geweest zijn en de aandacht kregen van Grace, haar staf en de vele vrijwilligers zoals ikzelf. Die verhalen hebben mij telkens weer geraakt en ik ben blij dat ik een steentje bij kon dragen en op mijn manier een bijdrage mocht leveren aan het creëren van nieuwe kansen voor deze vaak meervoudig gehandicapte kinderen in het klasje op de compound.

Greet Kostelijk

Levenservaring van de voorzitter

Nooit eerder in Afrika geweest, kom ik op een late avond in het najaar van 2005, bezweet en moe van een dag lang reizen in een hotsende “matatu-bus” aan in Maralal.

Starende blikken van donkere mensen naar die vreemde blanke. Een stadje met ongeplaveide straten, winkeltjes, onooglijke huisjes en stof ....heel veel stof.

Dat is alweer tien jaar geleden. De volgende morgen word ik wakker in waar ik eigenlijk voor kwam: het SHERP tehuis voor gehandicapte kinderen in het Samburu district: het domein van de Samburu vrouw Grace Seneiya.

Ik had het me groter voorgesteld, maar het is niet meer dan twee stenen slaapzaaltjes, een klaslokaaltje, een gastenverblijf en een hek eromheen.

En dan word ik me bewust van die vijftig paar donkerbruine ogen, die me aanstaren : de kinderen van SHERP.

Ze zijn een beetje bang van die “mzungu”, die vreemde blanke man, maar langzaam wint toch de nieuwsgierigheid.

Een blinde jongen, die ik later zo goed zou leren kennen als Maring, vraagt bedeesd waar ik vandaan kom en hoe ik heet. Manjelina, de “zangeres” begint een liedje te neuriën. Sunday in haar rolstoel lacht voorzichtig en in haar ogen ligt zelfs iets wat op uitdaging lijkt. Maar dan gooit de 6-jarige Lekuye, een meisje met het syndroom van Down, alle schroom van zich af en kruipt op mijn knie. Eerst wordt aan de haren op mijn arm getrokken of die wel écht zijn en vervolgens wordt met spuug mijn blanke huid aan een onderzoek onderworpen. De kennismaking wordt met een knuffel bezegeld.

Langzaam leer ik de kinderen kennen en vooral hun, vaak gruwelijke verhalen. Ik ga met Grace mee het veld in en kom in kleine hutjes, waar gehandicapte kinderen, soms met liefde verzorgd , maar soms ook niet meer dan gedoogd worden. Ik hoor van Grace, waarom hier geen albino’s zijn: die zijn bij de geboorte duidelijk herkenbaar en ze leven niet lang. Langzaam groeit bij mij een onbehaaglijk gevoel; een boosheid naar die ouders en de sociale omgeving. Maar dan leer ik ze beter kennen en hoor van hun machteloosheid, hun moedeloosheid en hun onwetendheid. En ik bespeur bij mezelf een begin van begrip voor de vaak moeilijke besluiten die ouders, vaak de vaders, over hun kinderen nemen. Ik leer ook dat begrippen als liefde, en ook de dood, vaak zo heel anders liggen dan in je eigen cultuur. Het lijkt onbegonnen werk: de missie van Grace, gehandicapte en verstoten kinderen opvangen, ze kleden, voeden, onderwijs geven en behandelen en rehabiliteren. Rehabiliteren ja, laten accepteren en terugplaatsen in een samenleving die ze verstoten heeft of er geen raad mee wist.

We zijn nu 10 jaar verder.

SHERP in Maralal is een instituut en wordt geaccepteerd en gerespecteerd! Verstoten kinderen zijn weer terug in hun gemeenschap. Veel kinderen kregen onderwijs, sommigen zelfs aan de universiteit. Veel beperkingen zijn verholpen door medische ingrepen. Er kan mee worden omgegaan. Valt het dan toch mee met die vloek van God ? Ik kijk met verwondering terug. Ik kijk terug naar die ongedachte visie en inzet van Grace. Ik kijk terug naar die eenvoudige Samburu mensen, die dankzij Grace, morrelden aan hun tradities en een nieuwe weg durfden inslaan.

Ik kijk terug naar die lieve Samburu kinderen, die me dierbaar geworden zijn. Ik zal ze missen.

Ik kijk terug naar al die mensen in Nederland, die ons via onze stichting Sherp.nl geholpen hebben de missie van Grace te realiseren.

Ik kijk terug op ons eigen bestuur dat zich al die jaren heeft ingezet ondanks die eerste moeilijke jaren, ondanks soms die twijfels, ondanks ook soms die tegenvallers.

Het heeft mij veel vrienden opgeleverd en daar ben ik erg blij mee.

Wij stoppen nu als Nederlandse stichting. Grace kan alleen verder.

En ik ben een levenservaring rijker, die ik nooit meer kwijt raak.

Ik had het niet willen missen.

Heino Bruggemann

Overwegingen van de PR functionaris

Een hartverwarmend verhaal over een project voor kansarme kinderen in Kenia bracht in 2006 een extra dimensie in mijn leven. Aanvankelijk als vrijwilligster zo hier en daar inzetbaar voor beurzen, presentaties en wijnverkoop, later ook als bestuurslid PR. Ik had nog nooit te maken gehad met ontwikkelingswerk, ook niet met onderwijs en gehandicapten laat staan met kinderen met beperkingen in Kenia. Ik wist niets over Samburu maar van het kleurige aan de Samburu verwante Massaivolk had ik wel eens gehoord. Ik kreeg verhalen te horen, foto's te zien en ideeën aangereikt; ik was geraakt en geboeid. Vooral ook vanwege de werkwijze. Men wilde geen arrogante Westerse bemoeienis met het beleid van Grace in Maralal. Grace wist heel goed hoe ze het project aan wilde pakken dus daar was van ons uit geen expertise voor nodig. Wel geld, heel

veel geld want in het hoge Noorden van Kenia was er geen enkel draagvlak voor dit project; kinderen en vrouwen moeten nuttig zijn en meewerken op het land en voor water, voedsel en het vee zorgen. Neem daarbij ook de slechte infrastructuur, de droogte en de geringe bemoeienis van de overheid vanwege de eigenwijze volksaard van de Samburu. Ik heb veel geleerd. Was ik aanvankelijk boos en verontwaardigd over deze volksaard die zoveel onrecht naar kinderen en ook naar vrouwen toeliet, later ben ik dit wat beter gaan verstaan en nu kan ik me zelfs voorstellen dat er ook moeite wordt gedaan om de prachtige traditionele waarden en gebruiken van de Samburu te respecteren. Toch kan ik dit pas tolereren, sinds er ook aandacht is ontstaan voor de noden van hun kinderen. Omdat Grace precies weet hoe ze haar eigen volk moet benaderen en ik aan den lijve meemaakte hoe ze destijds bv de vader van Lentasi aanpakte, is er stukje bij beetje bewustzijn ontstaan, kennis ontwikkeld en leerden vele Samburu, ja ook de mannen, om te gaan met de diverse beperkingen van hun kinderen. Ik ben blij kennis gemaakt te hebben met prachtige stukje traditioneel Afrika en hun kinderen. De beelden staan in mijn ziel gegrift. Het is goed te beseffen dat dromen werkelijkheid kunnen worden; zelfs de droom van Grace!

Maryan Bosman

SHERP NL we have no words to thank you. The support we received from you for the past 13 years is overwhelming. THANK YOU and Blessings for the NEW YEAR 2015.

ACHE OLENG!

Grace Seneya